

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5421010187
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5421010187.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2022 prejednal odvolanie obžalovanej P. W., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/55/2021 z 5.5.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej P. W. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/55/2021 z 5.5.2022 bola obžalovaná P. W. uznaná za vinnú, že:

dňa 8.10.2019 v čase od 14.56 hod. do 15.03 hod., ako zamestnankyňa C. X. U., a.s., pobočka Dolný Kubín, vstúpila prostredníctvom bankového systému Profile a C. Portál na účet klientky banky a následne poskytla prostredníctvom telefónneho čísla XXXX XXX XXX cez aplikáciu Viber, N. Y., nar. XX.X.XXXX, informácie o účte vedenom v C. X. U., a.s., patriacom osobe P. W., nar. XX.X.XXXX, ako aj informácie o zostatku finančných prostriedkov na jej účte, bez jej súhlasu a súhlasu banky, čím tieto informácie vyzradila neoprávnenej osobe a porušila povinnosť vyplývajúcu z bodu č. 6 písm. g) pracovnej zmluvy zo dňa 9.3.2017, kde sa zaviazala, že nebude oznamovať, sprístupňovať, zneužívať, poškodzovať, ničiť akékoľvek informácie a doklady, ktoré sú predmetom bankového tajomstva v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj povinnosti uvedené v bode 5.3 Zásad a postupov v oblasti ochrany osobných údajov a bankového tajomstva č. PO 2018/0110, podľa ktorých bola povinná zachovávať o nich mlčanlivosť a bolo jej zakázané tieto využiť pre osobnú potrebu a bez súhlasu banky ich nesmela zverejniť a nikomu poskytnúť ani sprístupniť,

čím spáchala zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Za to bola podľa § 264 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a uložil obžalovanej probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd určil obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. f) Tr. zák. súd obžalovanej uložil povinnosť písomne sa počas skúšobnej doby ospravedlniť P. W.. Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. súd uložil obžalovanej povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom na súde v mieste pobytu obvinenej podľa konkrétneho určenia probačného úradníka, a to počas plynutia skúšobnej doby podmienene odsúdenia s tým, že je povinná prvýkrát sa dostaviť k probačnému a mediačnému úradníkovi Okresného súdu Dolný Kubín do 10 pracovných dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 5.5.2022 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku,

po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že si ponecháva lehotu na podanie odvolania. Hlavné pojednávanie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovanej.

Dňa 7.6.2022 súdu prvého stupňa bolo elektronicky doručené odvolanie obžalovanej prostredníctvom obhajcu, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty:

„1.) Odvolanie proti napádanému rozhodnutiu odôvodňujem s poukazom na ustanovenie § 307 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z.z., Trestný poriadok v znení neskorších právnych predpisov, teda že ho podáva „obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

2.) V podanom Odvolaní poukazujem na nasledovné právne skutočnosti a ich vzájomné súvislosti. Obžalovaná opätovne poukazuje odvolaciemu súdu na ťažiská svojej obhajoby v prípravnom aj v súdnom konaní, tak ako ich prezentovala súdu prvej inštancie či ona samostatne alebo prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu, a to nasledovne.

K otázke porušenia bankového tajomstva

3.) V zmysle príslušného ustanovenia § 91 ods. 1 zákona č. 483/2001 o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov je predmetom bankového tajomstva sú všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky alebo klienta pobočky zahraničnej banky, ktoré nie sú verejne prístupné, najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavoch vkladov.

4.) V zmysle gramatického výkladu obsahu a významu samotný pojem „informácia“ je znamená obrys, predstavu, výklad a poučenie. Podľa slovenského pravopisu sa pojem „informácia“ vykladá ako správa, poučenie. Zákonodarca mal bezpochyby na mysli chrániť informáciu pravdivú, presnú, určitú, zrozumiteľnú, nezameniteľnú.

5.) Obhajoba zakladá svoju obrannú argumentáciu Obžalovanej na tejto úvahe a z nej vyplývajúceho právneho záveru.

6.) Na záveroch vykonaného dokazovania je zrejmé, že Obžalovaná žiadnu „informáciu“ nevyzradila. Ak niečo komunikovala smerom k svedkyňi N. Y., tak výlučne svoj výmysel, nepravdu, presný opak toho čo sa dozvedela. O dôvodoch a pohnútkach sa Obžalovaná vyjadrila v konaní pred súdom prvého stupňa, rovnako za toto porušenie dotknutých právnych predpisov si poniesla svoju pracovnoprávnu sankciu.

7.) Obhajoba naďalej tvrdí, že konaním Obžalovanej nebola naplnená intenzita trestnoprávneho postihu.

8.) Obžalovaná neuviedla žiadnu numerickú hodnotu zostatku na účte, rovnako uviedla presný opak pravdivej informácie o plusovom účtovnom zostatku. Túto skutočnosť však súd prvého stupňa v Napádanom rozhodnutí bez povšimnutia obišiel a nevysvetlil prečo nemožno na tejto objektívnej skutočnosti pripísať možnosť oslobodenia z pod obžaloby.

9.) Rovnako je nutné poukázať na skutočnosť, že tento svoj výmysel a nepravdu komunikovala smerom k svedkyňi Y. po 15:03 hod. predmetného dňa. Svedok P.

s poškodenou W. komunikovali podľa svojich výpovedí v dopoludňajších hodinách. Skutkový záver nachádzajúci sa v Napádanom rozhodnutí na str. 7, že „z toho jednoznačne vyplýva, že J. P. disponoval údajmi o jej prípadnom zostatku na jej účte a to od pani Y., čo vo svojom výsluchu pred súdom aj potvrdil“ je v absolútnom rozpore

s objektívnou pravdou a elementárnou logikou, o ktorej musel mať na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa vedomosť.

Záver a odvolací návrh na rozhodnutie

10.) Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho rámca a na základe všetkých uvedených skutočností žiadam Krajský súd v Žiline ako odvolací súd, aby po oboznámení sa s obsahom tohto Odvolania vydal vo veci rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 320 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z.z., Trestný poriadok, ktorým Krajský súd v Žiline zrušuje Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/55/2021 zo dňa 5. mája 2022 a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa.“

Dňa 21.6.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovanej, v ktorom uviedol nasledovné:

„Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn.: 2T/55/2021 zo dňa 05. 05. 2022 považujem čo do výroku o vine a treste obžalovanej P. W. za zákonný, spravodlivý a správny.

Okresný súd Dolný Kubín svoje rozhodnutie o vine obžalovanej odôvodnil dostatočným spôsobom, zrozumiteľne a jednoznačne. Odôvodnenie rozsudku je v tejto časti zrozumiteľné a vychádza z vykonaného dokazovania a to k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty zločinu, pre ktorý bola obžalovaná postavená pred súd.

Obžalovaná vo svojom odvolaní argumentuje tým, že svojim konaním nenaplnila znaky žalovaného zločinu a to aj napriek tomu, že sama vo svojej výpovedi nepoprela skutkové okolnosti obžaloby a ku skutku sa vyjadrila, že nemala na takéto konanie súhlas poškodenej a zároveň si bola vedomá a vedela, aké informácie sa cez portál dajú zistiť a tieto aj napriek absencii zákonného súhlasu pre inú osobu vyzvedala. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, kedy a akým spôsobom k jej nezákonnému konaniu došlo, ako aj skutočnosť, že obžalovaná nemá voči bankovému tajomstvu a postaveniu poškodenej žiadnu elementárnu slušnosť (viď oboznámená komunikácia medzi obžalovanou a pani Y.).

Z obsahu komunikácie oboznámenej na hlavnom pojednávaní je tiež zrejmé, že svoje konanie po spáchaní skutku obžalovaná neľutovala a zároveň potvrdzuje skutkové tvrdenia obžaloby a fakt, že k naplneniu znakov trestného činu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva došlo. Ku gramatickým výkladom obhajoby len v krátkosti uvádzam, že už zo samotného názvu trestného činu upraveného v § 264 Trestného zákona vyplýva, že sa jedná o čin ohrozovací - t. j. na naplnenie jeho znakov stačí činnosť, ktorá bankové tajomstvo ohrozuje a jeho zmyslom je chrániť súkromie osôb práve pred konaním, ktorého sa dopustila obžalovaná. Uvedené vyplýva aj zo slov použitých

k definovaniu objektívnej stránky: „Kto vyzvedá bankové tajomstvo s úmyslom vyzradiť ho nepovolanej osobe alebo kto také tajomstvo nepovolanej osobe úmyselne vyzradí...“. Všetky informácie, ktoré obžalovaná vyzvedala, a ktoré jej boli dostupné pri neoprávnenom, nezákonnom a s pracovnými dokumentmi rozpornom použití systémov banky, sú bez pochyby, tak ako to s odkazom na príslušné ustanovenia zákona o bankách ustálil aj súd, bankovým tajomstvom.

K hodnoteniu dôkazov súdom uvádzam, že výpovede poškodenej a svedka, ktorý má priamu väzbu na osobu, pre ktorú boli informácie vyzvedané, trpia možno nezrovnalosťami, avšak tieto nevyklúčujú konanie a zavinenie obžalovanej. Podstatnými pre ustálenie priebehu trestného činu sú najmä ďalšie priame dôkazy v spojení s mailovou komunikáciou poškodenej s bankou, ktorá bola „najčerstvejšia“ a z ktorej je zrejmé, že poškodená banka kontaktovala dňa 08. 10. 2019 o 19:12 h (7:12 PM) tým, že neznámy pracovník banky cudzej osobe poskytol informácie o jej účte a zostatku. Túto skutočnosť pri nahliadnutí do mailových správ v listinnej podobe na hlavnom pojednávaní poškodená potvrdila.

K nenaplneniu intenzity trestnoprávneho postihu uvádzam, že obžalovaná svojim konaním spáchala zločin, za ktorý zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody na tri až osem rokov, čím je vyjadrená nebezpečnosť, ale aj miera odsúdeniahodnosti jej konania.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovanej, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a trestné stíhanie zastaviť podľa § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por., alternatívne obžalovanú oslobodiť spod podanej obžaloby.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovanej bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa

§ 264 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaná P. W. odvolanie v podstate založila na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby, použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jej námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanej musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľka sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovanú zo spáchania skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovanej smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jej strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaná takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre ňu priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že obžalovaná svojím konaním porušila ust. § 91 ods. 1 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keď predmetom bankového tajomstva sú všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky alebo klienta pobočky zahraničnej banky, ktoré nie sú verejne prístupné, najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavoch vkladov. Tieto informácie banka a pobočka zahraničnej banky je povinná utajovať a chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením. Informácie

a doklady o záležitostiach, ktoré sú chránené bankovým tajomstvom banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť tretím osobám len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn na účely a za ďalších podmienok uvedených v tomto súhlase alebo pokyne, ak tento zákon neustanovuje inak. Obvinenú zo spáchania žalovaného zločinu usvedčuje výpoveď svedkyne poškodenej, ako aj zástupcu C. X. U. a.s. a napokon listinné a vecné dôkazy a informácie získané v priebehu znaleckého dokazovania. Poškodená podala sťažnosť na pracovníkov banky z dôvodu, že pán P. ju mal kontaktovať v deň, kedy mu poslala printscreen svojho internetbankingu a povedal jej, že na účte má mínus. Z toho jednoznačne vyplýva, že J. P. disponoval údajmi o prípadnom zostatku na jej účte a to od pani Y., čo vo svojom výsluchu pred súdom aj potvrdil. Zástupca C. X. a.s. JUDr. J. uviedol, že bolo zistené, že na účet v konkrétnom čase vstúpila obžalovaná, pričom manipulovala s mobilným telefónom, čo potvrdzuje kamerový záznam z pobočky v Dolnom Kubíne a jej písomné vyjadrenie, ktoré poskytli policii. Zo znaleckého dokazovania k obsahu vydaného mobilného telefónu vyplynulo, že v tomto sa nachádzal printscreen, ktorý vo svojej výpovedi uvádzala poškodená a tiež aj komunikácia medzi obžalovanou a pani Y.. Obrazový záznam a listinné doklady predložené bankou potvrdili, že obžalovaná vstúpila na účet poškodenej 08.10.2019 v čase od 14:56 hod. do 15:03 hod. Z ďalších dôkazov vyplynulo, že N. Y. a Ing. J. P. sú osobami blízkymi a rodičmi spoločného dieťaťa.

Zákon o bankách v žiadnom ustanovení neobsahuje výnimku z obmedzenia podľa

§ 91, podľa ktorej by bez súhlasu klienta mohol zamestnanec banky prezrádzať bankové tajomstvo, a to ani prípadne svojmu kolegovi. O uvedenom bola podľa pracovnej zmluvy obžalovaná poučená. Podľa bodu 5.3.2 Zásad a postupov v oblasti ochrany osobných údajov a bankového tajomstva, zamestnanec banky (oprávnená osoba) je povinný zachovávať mlčanlivosť o osobných účtoch, s ktorými príde do styku. Tie nesmie využiť pre osobnú potrebu a bez súhlasu banky ich nesmie zverejniť a nikomu poskytnúť ani sprístupniť.

Zo znenia ust. § 91 ods. 1 Zákona o bankách možno vyvodiť zámer zákonodarcu chrániť údaje bankového tajomstva formou výnimiek, resp. ich poskytovanie podmieniť súhlasom konkrétneho klienta a s konkrétnym obsahom. Z uvedeného dôvodu obžalovaná musela ako osobitne poučená osoba vedieť, že ani ona, ani N. Y., nemajú oprávnenie oboznamovať sa s údajmi poškodenej chránenými bankovým tajomstvom a rovnako musela vedieť, že tieto údaje nesmie akejkolvek tretej osobe oznámiť a sprístupniť. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaná vedela, že informácie, ktoré vyzvedá alebo vyzradza tvoria predmet obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného alebo daňového tajomstva.

Zo znenia § 264 Tr. zák. v spojení s § 91 ods. 1 Zákona o bankách je potrebné za nepovolnanú osobu považovať každého, koho klient banky neoznačil v písomnom súhlase, pokyne alebo každého, na koho sa nevzťahuje zákonná výnimka. Záverom súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná bankové tajomstvo nepovolanej osobe úmyselne vyzradila a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jej zamestnania.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovanou.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovanej a jej obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaná len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustila sa ho obžalovaná. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovanej na skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovanej produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovanej musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovanú, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovanú z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovanú spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaná sa dopustila skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľka primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovanej v podanom odvolaní, v ktorom hodnotí gramatický výklad pojmu „informácia“, takúto argumentáciu považuje krajský súd za nesprávnu. Rovnako považuje krajský súd za právne nesprávnu argumentáciu obžalovanej, že ona žiadnu informáciu nevyzradila. Podstatným je to, že obžalovaná veľmi dobre vedela, že všetky informácie, ktoré vyzvedala, boli bankovým tajomstvom a že tieto informácie jej boli dostupné pri neoprávnenom použití systémov banky. Na margo odvolacích námietok odvolateľky treba uviesť, že z hľadiska ustálenej právnej kvalifikácie je potrebné uviesť, že základnej skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto vyzvedá bankové tajomstvo v úmysle vyzradiť ho nepovolanej osobe, alebo kto také tajomstvo nepovolanej osobe úmyselne vyzradí.

Pojem „vyzvedáť bankové tajomstvo“ znamená, že konkrétna osoba si pozerá (prehliada, nazerá a podobne) údaje, ktoré možno podradiť pod pojem „bankové tajomstvo“. Je tu bez významu, či inak má (napríklad v rámci zamestnania) k takýmto údajom oprávnený prístup (v základnej skutkovej podstate nie je uvedené, že „kto neoprávnenne vyzvedá“...), respektíve, či takéto údaje zisťuje (pozerá) neoprávnenne. Podstatným tu je špecifický cieľ páchatel'a, ktorý tak koná v úmysle vyzradiť bankové tajomstvo nepovolanej osobe. Musí mať preto úmysel (prvotný) vyzvedáť bankové tajomstvo (vedieť, že to, čo pozerá, možno podradiť pod bankové tajomstvo a že bankové tajomstvo je neverejné) a zároveň aj tzv. druhý úmysel vyzradiť bankové tajomstvo nepovolanej osobe. Protiprávnym je tu teda tento cieľ páchatel'a, ktorý zisťuje, pozerá, prehliada údaje podliehajúce pod bankové tajomstvo práve s úmyslom vyzradiť ich inej osobe (nepovolanej osobe, ktorou je osoba, vo vzťahu ku ktorej je nutné zachovávať bankové tajomstvo, nakoľko nie je oprávnená, aby toto tajomstvo poznala).

Informácie o stave bankového účtu klientov banky sú nepochybne predmetom bankového tajomstva a bez súhlasu klienta ich banka nesmie poskytovať iným osobám (okrem osôb, ktoré sú v zákone o bankách vyslovene špecifikované). Ak teda obžalovaná bez oprávnenia a akéhokoľvek pracovného dôvodu zneužila svoje prihlasovacie údaje do informačného systému banky, aby si mohla prezrieť stav na bankovom účte poškodenej, potom možno celkom bez pochybností dospieť k záveru, že úmyselne v rozpore so svojou pracovnou náplňou, ale aj v rozpore s vymedzením bankového tajomstva v zákone o bankách, cielene (úmyselne) získavala (vyzvedala) údaje tvoriace predmet bankového tajomstva.

Z hľadiska svojej pracovnej náplne nemala obžalovaná žiadny dôvod pozerat' bankový účet poškodenej a už pri jeho prezeraní došlo k naplneniu základnej skutkovej podstaty trestného činu, nakoľko údaje z bankového účtu pozerala s úmyslom vyzradit' ich obsah inej (nepovolanej) osobe. Z hľadiska znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu je bez významu, čo na účte poškodenej našla, pričom trestným by mohlo byť aj to, ak by vyzradila, že na tom účte nič nie je.

Na úmyselné konanie obžalovanej, a to ku všetkým znakom základnej skutkovej podstaty predmetného trestného činu, vrátane tzv. normatívneho znaku, možno usudzovať aj z toho, že obžalovaná bola ako zamestnankyňa banky opakovane poučovaná o bankovom tajomstve, povinnosti mlčanlivosti, či protiprávnosti neoprávneného nahliadania do pohybov na bankových účtoch klientov banky. Vedela teda, čo tvorí predmet bankového tajomstva, ako aj to, čo je bankové tajomstvo a že je zákonom, ako aj internými pravidlami banky zakázané neoprávnené získavať údaje tvoriace predmet bankového tajomstva, či neoprávnené takéto údaje dávať do dispozície iným, nepovolaným, osobám.

Z hľadiska naplnenia znakov objektívnej a subjektívnej stránky základnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu je pritom bez významu, aký mal páchatel' motív k vyzvedaniu bankového tajomstva a pri úmysle vyzradit' ho inej osobe.

Obžalovanú zo žalovaného skutku usvedčuje najmä výpoveď poškodenej, ako aj zástupcu C. X. U. a.s., listinné a vecné dôkazy a napokon aj výpoveď samotnej obžalovanej, ktorá v zásade nepoprela priebeh skutkového deja tak, ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Je zrejmé, že J. P. poškodenú kontaktoval a naznačil jej, že pozná finančný stav jej bankového účtu, a jednoznačne takouto informáciou disponoval. Obžalovaná, ako osobitne poučená osoba, vedela, že ani ona a ani N. Y. nemajú oprávnenie oboznamovať sa s údajmi poškodenej chránenými bankovým tajomstvom a rovnako musela vedieť, že takéto údaje nemôže ďalej poskytnúť tretej osobe.

Aj keď vo výpovediach poškodenej a J. P. sú nejaké rozpory, tieto žiadnym spôsobom nemôžu vylúčiť zavinenie obžalovanej na spáchanom skutku. Podstatnými pre správne vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej sú vyššie spomínané priame dôkazy.

Možno preto uzatvoriť, že z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom nepochybne vyplýva, že obžalovaná úmyselne protiprávne vyzvedala údaje, ktoré tvoria predmet bankového tajomstva, a to so špecifickým úmyslom vyzradit' ho inej, nepovolanej osobe.

Krajský súd v zhode so súdom prvého stupňa uznal obžalovanú vinnou aj z naplnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 264 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože obžalovaná sa dopustila základnej skutkovej podstaty porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jej zamestnania (§ 138 písm. h/ Tr. zák.).

Základné povinnosti obžalovanej ako pracovníčky banky možno zistiť z jej pracovnej zmluvy, kde sa vyslovene uvádza, že bola poučená o povinnosti ochrany bankového tajomstva, ochrany osobných údajov a zaväzuje sa ich dodržiavať.

Obžalovaná teda svojím konaním nielenže porušila svoju povinnosť zachovávať a ochraňovať bankové tajomstvo, ktorá jej vyplývala z pracovnej zmluvy, ale zároveň túto povinnosť možno označiť aj za dôležitú, z pohľadu jej zamestnávateľa, nakoľko banka upozorňuje už pri nástupe do práce, že jej porušenie môže sankcionovať najprísnejšou pracovnoprávnou sankciou (okamžitým skončením pracovného pomeru) a zároveň aj obžalovanú poučila, že sa môže dopustiť trestného činu. Obžalovaná preto pri neoprávnenom prezeraní bankového účtu poškodenej a následnom vynesení údajov z toho účtu z banky a ich odovzdaním inej osobe, celkom určite porušila dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jej zamestnania. Krajský súd si nevie predstaviť inú povinnosť pracovníka banky, ktorá by mala väčšiu dôležitosť ako práve povinnosť dodržiavať a chrániť údaje tvoriace predmet bankového tajomstva.

Dôležitosť zachovávaní vyššie uvedenej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania obžalovanej je nutné vnímať ako dôležitosť pre klienta banky a pre banku samotnú a možno ju vyvodit' aj z toho, že je v životnom záujme každej banky, ale aj celého bankového sektora, aby sa z banky neoprávnené nevynášali údaje o klientoch banky a ich finančných aktivitách, nakoľko v opačnom prípade by to

znamenal alebo mohlo znamenať nedôveryhodnosť banky, stratu dobrej povesti banky a tým aj odliv klientov banky. Práve reputácia podnikateľského subjektu v konkurenčnom trhovom prostredí je často kľúčová pre hospodárske výsledky podnikateľského subjektu a to platí aj pre banky. Ohrozenie citlivých a dôverných informácií klientov banky môže reálne znamenať zníženie dôvery v bezpečnosť a spoľahlivosť poskytovania bankových služieb.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovanej proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanej uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanej z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody obžalovanej P. W.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanej v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovanej, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jej odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprímerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac

rozmožiti. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), teda, že obžalovaná pred spáchaním skutku viedla riadny život, správneho zistenia absencie príťažujúcich okolností a správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon súd podmienienečne odložil s probačným dohľadom a určením skúšobnej doby v trvaní 3 roky, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovanou, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovanej P. W. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.